

licul

Humor și satiră

Biblioteca Centrală de Știință și Literatură Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Istoria țiganilor

de A. Boca

(Urmare din Nr. 4).

Sfatul țiganilor despre popă,

Dada cum s'a rădicat
Minunat le-a cuvântat:
„Puradei drăguților
Dau de știre tuturor
Cum că ni-ar mai trebui
Și dec' ar fi, bun ar fi,
S'avem un popă sfințit
Cum nu s'a mai pomenit
Cu pěr lung și încrețit
Și-n barbă învăluit
Dar din viță țigănescă
Plată se nu-i trebuéscă!
— Bine-i dadă, bine ar fi,
Și popă ni-ar trebui
Și, de n'am grăi-n cias rău,
Fiind că șeđi pe ileu
Cu frica lui D-đeu
Am gândi se fi tu, đeu!

Dar dada le mulțamește
Și de primit nu primește,
Ci de pe ileu vorbește:
Dragul meu, poporul meu,
Bun paroch aș mai fi eu,
Dar' mi-e frică de păcate
Căci am omorît un frate
Când am fost pe la păduri
Ca să căutăm cuiburi,
Ca și jupânii unguri,
Căci ne lua dracul de fόμε,
Ne avënd mălaiu, nici pόμε,
Nici altceva de mâncat.
Écă, cum s'a întêmplat:
Dada cu noi șese prunci
Ne-am fost dus noi toți atunci
Cum am đis pe la păduri,
Dar n'am căpêtat cuiburi.

Când noi vream să ne 'nturnăm
 Într'un fag nalt ce vedem?
 Un cuib cu puî mari zărim,
 Dar cum la ei să suim?
 Nici o créngă el n'avea
 Și era luciu de sclipia.
 Atunci toți ne-am apucat
 Lui D-țeu ne-am rugat
 Să ne ducă pân' la pui
 Că-i vom da unul și lui.
 Țe D-țeu ne-asculta
 Și pe fag crengे făcea.
 Noi îndată ne suiam
 Și la pui rënd ne făceam
 Tot insul un puiu luam,
 Dar lui D-țeu nu-i dam,
 Ci astfeliu îi cuvântam:
 Rămâi tu și fără pui
 Căci de-aceia nimic nu-i.
 D-țeu se mânia
 Crengile le culegea
 Tote jos le doboarea,
 Numai una rămânea
 Preste carea noi ședeam
 Și unde ne sfātuiam,
 Jos cum se ne scoborîm
 Dar să ne scchilăvim?

Atunci dada hăl bētrân,
 Om dé viță, bun creștin,
 Atâta s'a socotit,
 Până-n minte i-a plesnit
 Jos cum să ne scoborîm
 Și să ne schilăvim!
 El să se țină de créngă,
 De el țigănimea 'ntrégă,
 Astfeliu să venim frumos

Unul pe-altul până jos.

După ce ni-am înșirat

Dada din vârf a strigat:

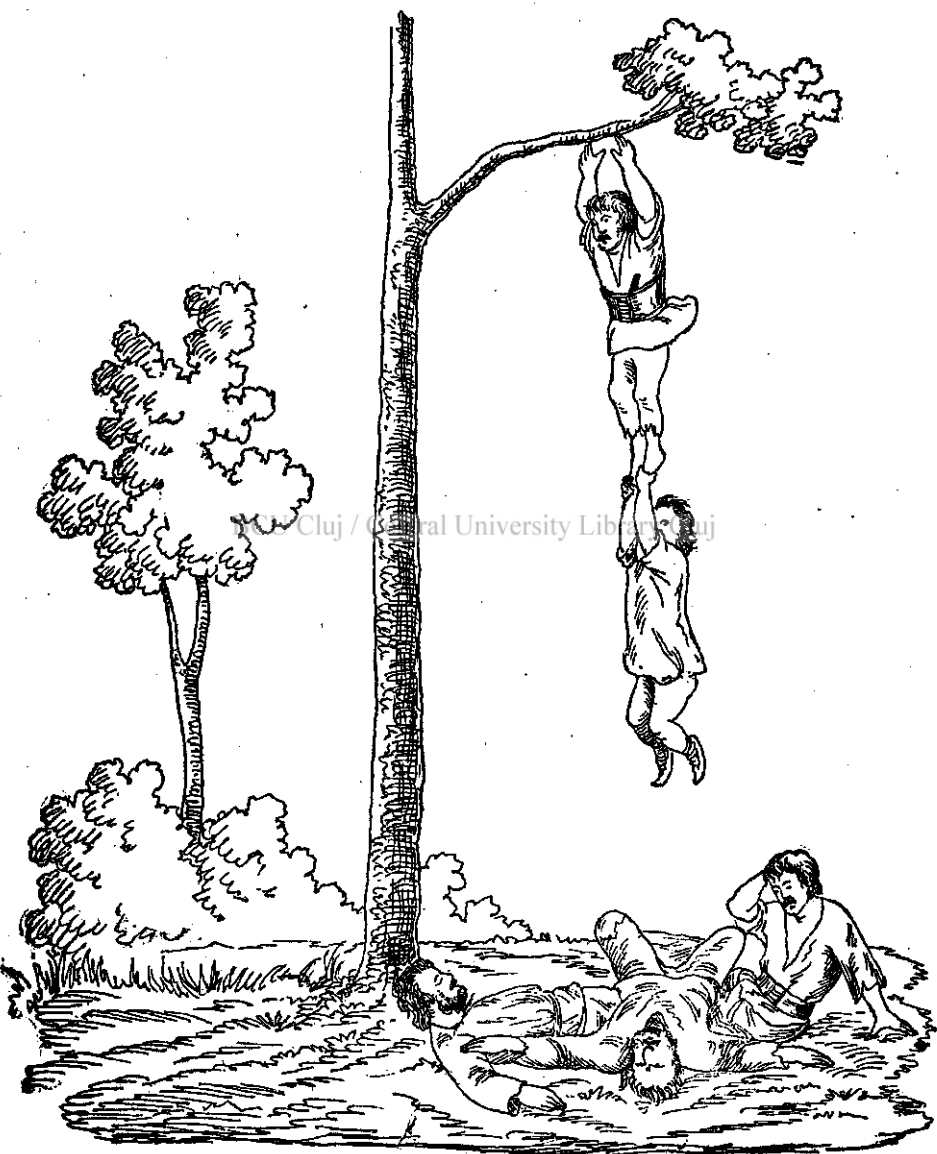
„Face-ți cruce, buni creștini,

Până scuipă dada-n mână!

El scuipa, dar și cădea,

Pre toți D-șeu bătea,

Că doi din noi au murit,

Eu, piciorul mi-am scrintit,

Èr un frate hârcăia

Și cu mórtea se isbia

Dar mie mi sè părea

Cum că de mine rîdea,
Deci, c'o muche l'am lovit
Cât indat'a și murit!

Când am omorît un frate
Am căzut în mari păcate
Și, precât îmi pare mie,
N'aș fi vrednic de popie!
— Nu ești vrednic, dadă, ȕeu,
Bătutu-tea D-ȕeu!
Dar e vrednic Pilaton,
Că ahăla știu că-i om.
Dar Pilaton cu mândrie
Ȑice: scumpă țigănie!
Un lucru șod am făcut
C'un alt frate ce-am avut,
Cât, decă li-ți auȕi,
Stiu că nu mi-ți mai popi!
Furaiu dintr'un pod de casă
Dela-un popă o clisă grasă,
Și-n spate cu clisa grea
Am ajuns l'o punte rea;
Puntea rea și subțirea
Cât s'o treci nu se putea
Decă ceriul nu clipia.
Deci frate-meu se ruga
Și din gură cuvęnta:
Lumină, dómne, lumină,
Că-ți voiu da apoi slănină.
Dară când ni s'a 'npărut
Că puntea o-am fi trecut,
Vesěl din gură striga:
Lumină nu lumina,
Că din asta nu-i pãpa!
Atunci el alunecă
Și-n vale sę cufundă,
Clisa mie-mi rēmâne:

Cu alți frați, drept că m'am dus
 Se-lu căutam pe apă-n sus,
 Căci fiind om nărăvos
 Nu s'o dus pe apă-n jos;
 Dar in zădar l'am căutat,
 Până ați nu l'am aflat!
 De-aci, dar poteți vedea,
 Că popia nu-i a mea,
 Că nu m'am gătit de ea!

Dada érá cuvênta
 Și țiganií asculta:

Șci-ți voi măi, cum se lucrăm,
 Haidați se ne 'mbărbătăm
 Și o carte se scriem
 La Pârlit
 Mitrupârlit
 Se ne dea popă sfințit,
 Cu pěr mare și-ncreștit
 Și în barbă 'nvălmăcit,
 Chiar din viță țigănescă
 Plată se nu-i trebuésca.
 — Bine - a fi, măi dadă ȕeu,

Se te țină D-țeu!
 Numai cin' se mérgă dară
 După popă se ni-l céră?
 Dada atunci alegea
 Doispredece și ățica:
 Eu cu acești doispredece
 Chiar și Dunărea vom trece,
 Și popă aduce-vom,
 De hulă mântui-vom!

Deputățiuena plécă.

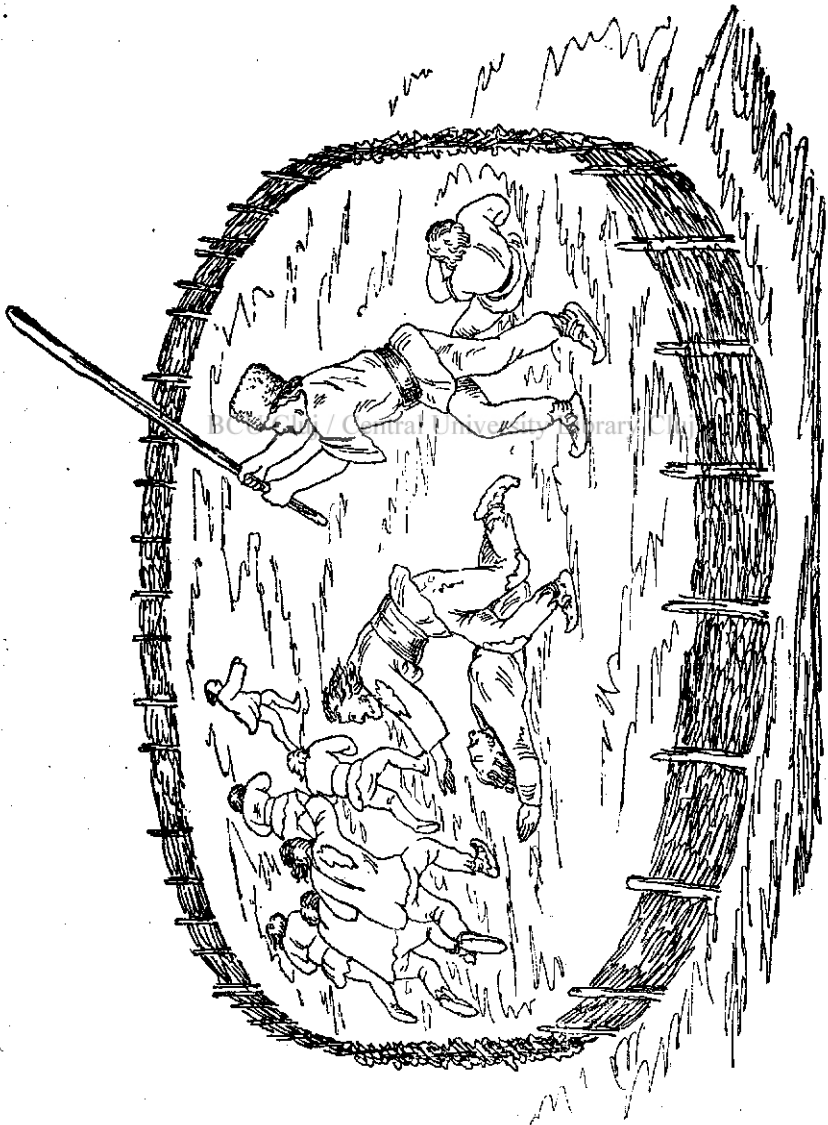
Țiganii făloși plecară
 După popă, ca se céră,
 Dela Stanciu hăl pârilit
 Țigănesc metropolit.
 Cum mergeau ei fără căi
 Preste dealuri, preste văi,
 Trecură pre lâng 'o stină
 De gândei că dracu-i mână.
 — Stați un pic, ortacii mei,
 Strigă dada câtră ei,
 N'ați luat de sémă voi
 Că peri unul din noi?
 Chiar acuma numeraiu,
 Dar pe unul nu-l aflaiu!

Cei ortaci se spăimētară,
 Căci de dracul se 'nfricară,
 Și-ncep a se pune-n rēnd
 Unul pe-altul numărând;
 Însē ori cum numēra
 Pierdutul nu se afla,
 Căci că, cel ce numēra,
 El pe sine se lăsa.

— Hei more! ce l'o fi dus?
 Și că-l duce nu ni-a spus?

Scólă pëcurar din somn
 Că fură draçul un om,
 Hai numără-ne pre noi
 Cum numeri tu și pre oi,
 Că noi tot ne numărăm,
 Dar pre unul nu-l aflăm.

— Bucuroș voiu număra
 Dcă-n stână veți întra.
 Și ciobanul hăl osos
 Și alege un par gros
 Și bagă țigani-n strungă
 Și prin strungă mi-i alungă

Și pre care-l număra
 Preste spate-l măsura,
 Dar el bine-a numărat,
 Că pierdutul s'a aflat.

Numerăți de -acest om bun,
 Se luară ér la drum
 Și tocmai când însăra
 Într'o pădure întra,
 Dar veacul era geros
 Ceriul senin, sclipicios.

Țigani-mbrăcați cam rău,
 Mergeau tușind tot mereu
 Până frigul i-a învins,
 Atuncea dada le-a ȝis:

Se stăm se ne odihnim,
 Se cinăm, se ne 'ncăldim,
 Din pipe fumuri se dăm
 Și apoi se ne culcăm
 Țigani slatu-l primiră
 Și pe jos se tăvăliră,
 Dar nu-i vorbă de -a se 'ntinde
 Că receala mi-i cuprinde,
 Dada mai că ingheța
 Pipa din gură scăpa
 Și cătră soți cuvânta:
 De -ar fi bătut D-ȝeu
 Pe al nostru archireu,
 Că mergând la dumniasa
 De frig dracul ne-a lua.
 Deci locului se nu stăm,
 Că me tem că inghețăm
 Ci se ne facem o casă
 Côlea mare, căldurósă.
 Ceva spin, tufă, luați
 De vêrf în jos îl plecați
 Și io-mi pun sumanul meu
 Se nu între gerul greu.

Cât dîci „tri“ îi gata-o casă
 Și țigani-n ea se-ndesă
 Înse — vai! nu puteau sta
 Că de frig dracu-i lua.
 Dada se văieta tare:
 Vai de noi, acest frig mare
 Întră fără de rușine
 Chiar și-n casă după mine;

Pier de frig, dar ătă luna
 Străluce sfânta și buna,
 Me trag cătră-a ei căldură,
 Că-mi sar toți dinții din gură.
 Eși dada-n voie bună
 Și-ntinde mîna spre lună
 Se-i dé puțină căldură,
 Însă hōța nu se-ndură.

Atunci dada mânios
Lăsă mânilor în jos,
Dicând: tu lună ești plină
Nu-ți pun vină de lumină
Dar căldură la țigan
Nu dai nici măcar d'un ban,
Tu nu-l încălzești, săracul,
Par că nu vești că-l ié dracul!

Deci, sculați, nu mai dormim,
Că-n zădar ne zăbovim,
Hai, casa descoperim
Și la cale se pornim!

Trăgând dada de suman
Vede c'un biet de țigan
De frig a fost adormit,
Deci, plângând așa-a grăit:
— Se fi casă blăstămată,
De noi pustie lăsată
Că până te-am stăpănit,
Tot mereu ni-ai năcăjit;

Póte ești pe vr'un loc rău
Blăstămat de D-đeu,
Că n'ai parte de căldură,
Ci de frig preste măsură.

Țiganii se pun pe cale,
Frigul era tot mai mare,
Dar se duc, se duc mereu
Pân' la Stanciul Paraleu
Pân la Stanciul cel pârlit
Țigănesc metropolit.

Dar dada hăl procopsit,
Uite cum s'a socotit,
Și apoi cum a grăit:
— Ascultați mă, se vă spun,
Am gândit un lucru bun,
Eu în frunte se me pun,

Voi toți în șir după mine
Ca se dăm binețe bine!
Când în casă vom intra
Eu din frunte-oi cuvânta:
„D-đeu blagoslovéscă
Domnul casei și-l trăéscă,
Érá voi diceți atunci:
Și pe dómna și pe prunci!
Casa, mésa domnului,
Vița, protovița lui.

Când la ușă au sosit
Toți în șir s'au rënduit
Dar dada din fruntea lor
Se lovi-n prag la picior
Și blăstămă pragul rău:
— De l'ar bate D-đeu!
Cei alalți strigau atunci:
Și pe dómna și pe prunci,
Casa, mésa domnului
Vița, protovița lui!

Și Pârlit mitropolit
Înholba din ochi cumplit,
Ér ei iertaciuni cerea
Că n'au vrut se đic' așa:
Și era frate, Pârlit
De minune 'mpodobit:
În cap comanac de șder
De eșa përul prin el
Fața, nu-i față de om,
Ci funingine din horn,
Vița de-a lui Faraon,
Între toți mai înțelept
Și cu barba până-n piept.
Și mai avé, đeu fértate
Un chepenég tras pe spate,

Carele spre răsărit
 Era cam des găurit,
 Éra de cătră apus
 Vânturile l'au fost dus;
 Pre de cătră sóre
 Cu resuflátóre,
 Pre de cătră lună
 O gaură bună,

Pre de cătră stele
 Găuri mărunțele,
 Vedeai pre dracul prin ele.
 El scrisórea o ceti
 Și de loc le dărui
 Pe parochul Mătrăgună
 Cel de viță négră, bună,
 Fără plată se slugéscă
 Pe țigani se canonéscă.

Urzică Scandalografescu.

Tot omul 'și are părerea sa proprie, întocma așa precum are și nasul seu propriu. Sânt firește și ómeni d'aceia, cari n'au nas, dér au cu atâta mai impertinente păreri.

Între acești din urmă se numără fără îndoială aceia, cari, participând la adunarea generală a fondului de teatru național român din 27 și 28 Septembrie dela Arad, mai susțin, că acea adunare generală a fost bine cercetată;

că Aradanii posed receruta creștere socială; și că cunosc terminul „bunacuviință“.

A chiema pe cineva la casa ta ca óspe, și când 'ți intră în casă, tu se ieși afară, însemneză după Knigge lipsă de bunacuviință, și în limbagiul fraților din țara toc-melilor agricole m....

Înțeleg ruptura legăturilor intime de odinióră, ce alegerile dietali din estan au causat în societatea română din Arad. De aceea excus pe cei-ce, sub titlul de renegați, s'au exchis din societate, pentru-că n'au luat parte la adunarea generală a fondului de teatru. Dela excomunicați nu se putea pretinde ca se iè parte la festivitățile din Arad. Pretinșilor mari naționaliști însă, și aprigilor apërători ai dogmelor conferinței naționale dela Sibiiu, cari susțin, că cu renegații nu pot șede în teatru sau la banchet, și Bcred că, până la adunarea generală a fondului de teatru român se ținea în Arad, ședënd acasă pe códă, au făcut causei naționale serviții, le strig un „pereat“!

Adunarea generală a fondului de teatru din 27 și 28 Septembre dela Arad, cu privire la participarea Aradanilor, se póte numi o satiră asupra intereselor nóstre culturali.

Banchetul n'a fost altceva decât nunta regelui din evanghelia lui Mateiu cap. 22. stich 2—11, care și-a adunat óspeții de pela respântecile drumurilor, la care însă óspeții adunați au manifestat atâta entusiasm, ca și când ar fi fost chiemați, ca se mănance coliva madamei Thalia.

Concertul, mulțamită classicității artei musicale a dómnei Jonescu ș'a domnului Popovici dela Caranșebeș, a domnișórelor Bonciu și Serb, apoi a chorului plugarilor români dela Chisseteu, a reusit, și ne-a dat dovadă, că cu

atari puteri artistice ne putem produce cu succes chiar și în teatrul operei din Viena.

Balul, din contra, a fost un Szapáry*) strălucit. Eu nu cred, că balul a produs atâta venit, ca se acopere cheltuielile vixului, pe care cavalerii l'au folosit la oglinda păpucilor, și domnul Nicórá la honvedizarea mustațelor.

Resultatul fiscal, altcum destul de mulțămitoriu, al adunării generale a fondului de teatru dela Arad, are a se trece în contul meritelor avocatului Lazar din Vinga. Fără avocatul Lazar, președintele, vicepreședintele, casariul, notariul, bibliotecariul etceterariul fondului de teatru național român, Domnul Josif Vulcan, se putea trimite dela Arad către Oradea-mare cu recepere postală, sau, ca se me exprim în limba lui Moldován Gyergyely, cu „posta utalvány^k”. Avocatul Lazar însă, acest zsebvágo în servițiile filantropiei naționale române, a prins pe frații Aradani cu arcamul la Freiwillige, și până ce-i strângea cu ghilțul moralității ș'al ambițiunii de gât, le băga mâna în pozonariu și arunca bancnotele cu ridicata în abisul cilindrului lui Vulcan.

Așa se înfățișează adunarea generală a fondului de teatru național român din estan dela Arad.

Eu nu știu ce impresiune a făcut această adunare asupra Aradanilor, străinii cel puțin au plecat din Arad cu convingerea, că decă Aradani, în alte afaceri, vor mai avea lipsă de conducerea lui Giovanni Dissono Bombino Bombardemento il grand Capitano, cel puțin talentele organisătore de petreceri și festivități ale acestui bărbat, nu sânt în stare a le suplini.

Altcum, decă părerea Aradanilor despre necesitatea unui teatru național român consună cu a mea, mai că-mi

*) Deficit.

vine se-i excus pentru purtarea lor lipsită de ori-ce bună-cuviință față de adunarea generală a fondului de teatru: Noi n'avem lipsă de teatru.

Noi după asigurările președintelui, vicepreședintelui, cassariului, notariului, bibliotecariului etceterașului și jucătorului fondului nostru de teatru, ale Domnului Josif Vulcan, cu banii adunați nu voim se ne ridicăm o zidire de teatru monumentală, precum e spre pildă aceea a Cechilor din Praga. Și în fața mulțimei altor lipse de institute culturale, cari pregătesc publicul pentru teatru, neci n'ar fi consult, ba chiar ridicul, a ne băga banii în ziduri monumentali de teatru, pentru-că atunci am sēmâna cu un Stutzer, care pōrtă păpucii vixuiți ca oglinda, dēr la păpuci îi lipsește talpa.

A întrebuița însă banii noștrii, precum se intenționează, pentru sprijinirea de societăți teatrale ambulante, ar fi după mine, a ne arunca banii pe ferestă.

Eu întreb: Pentru-ce se ne cheltuim noi părălele cu teatru ambulant, până-când Ungaria, acésta patrie a noastră, e însuși un teatru?! Pentru-ce se ne aruncăm în cheltuieli teatrale, până-când în tōte părțile patriei nōstre, atât în cele locuite de alte naționalități, cât și în cele locuite de Români, comedianții ne jōcă comediile pe nimica?!

Eată unele exemple:

Tōtă lumea și aduce aminte de victoria boilor ungurești preste boii nemțești de dăunăđi dela Pojon. Acéstă victorie a boilor ungurești s'a privit din partea preseii nōstre guvernamentele d'o victorie a principiilor liberale ce domnesc în Ungaria. Apoi nu-i aceea comedie, când boii din Ungaria se privesc d'un termometru, după care se măsură ađi ideile liberali ale Ungariei?!

Toți cunoștem cuvântarea ministrupreședintelui nostru Tisza dela Oradea-mare. Acéstă cuvântare exprimă necesitatea unei deosebite îngrijiri a regimului nostru pentru salutea raselor, și promite, că regimul pe viitoriu va cumpăni tóte mișcările popórálor cu cea mai mare acurateță, și le va îndrepta spre bine.

Cu alte cuvinte, regimul nostru va pune în o cumpănă voința sa, în cealaltă cumpănă va pune urmarea órbă a voinței sale, iar limba popórálor va avea se ție mijlocul cumpănei, și nu va fi iertat se se miște.

Acum întreb eu: Nu e aceea destulă comedie, decă pe viitoriu devisă vestitei libertăți a Ungariei va suna așa: Pórtă-te bine și te teme de gendarmi; ține-ți gura și-ți plătește darea?!

Noi Romăni, până-când n'aveam „Viitoriu“ în Ungaria, eram solidari. Tótă lumea ne ținea de ómeni înțelepți. Dér ce folos de înțelepciunea nóstră? E cunoscut, că cea mai mare înțelepciune se bate înzédar ca se învingă o prostie, precând prostia trebuie se se pună simplu în drumul înțelepciunii, pentru-ca acésta se se împedece și se-și rupă grumazii.

Apoi bine, nu-i aceea comedie fără bani, când câțiva illustrissimi se bagă-n tufă, și nimicindu-ne solidaritatea națională, ne arată „Viitoriul“ tipărit negru pe alb?!

Nu-i aceea comedie națională, când în diecesa lui Szabo János dela Gherla Dumneșeu se scóte din biserică afară și dracul predică de pe amvon?!

Nu-i destulă comedie, când în Blaj, Moise Vancea taie Târnava cu toiagul în dóuë, și înlesnește Ovreilor trecerea preste Marea-roșie în țara făgăduințelor?!

Nu-i aceea comedie, când din prelegerile popei Tempea dela gimnasiul din Lugoș, tótă lumea póte învăța, că o

limbă de porc afumată e o frumoasă idee și mult mai cu gust, decât o limbă de popă preparată în saramură morală?!.

Și, ca se me provoc la un exemplu din domeniul sexului celui frumos, nu-i aceea comedie națională într'un act și mai multe confusii, când o damă, membră în comitetul unei reuniuni pentru creșterea fetițelor, de multa îngrijire pentru cultivarea fetelor sale, și-a băgat căița în oia cu zupa și aluatul întins de tăiețai l'a pus în corfa cu hainele cele murdare?! Etc...

Cu toate acestea eu nu sum contrariu al teatrului național românesc. Eu îl tîn numai de superfluu.

Dér, după cum se știe: Superflua non nocent, sau pe românește: A mânca de două ori e mai bine decât a flămânzi odată!

Și eu m'ași bucura mult, când am avea un teatru național românesc. Atunci, fără îndoială, piesele teatrale ar trebui se se predea românește. Folosul ar fi neprețuit de mare. Se punem spre pildă numai cazul, că în teatrul național românesc se dă tragicomedia unei congregațiuni din comitatul Caraș-Severinului, și comitele suprem Tabajdi apare în costumul de magnat unguresc pe bina română. Acesta, de sine se'nțelege ar fi necesitat a vorbi românește. Óre nu s'ar bucura toți Românii, și nu l'ar aplauda chiar și Bredicean?!.

Alt cas. Ce aspect măreț pentru publicul românesc, când acesta îndreptânduși privirea sa asupra binei teatrului național românesc, d'odată ar vedea pe Domnul Babeș ieșind de după culise, îmbrăcat într'o sfită archiepiscopăscă, pe cap cu mitra, în stânga cu toiagul lui Aron, și din drépta cetind cerculariul archiepiscopesc, prin care convócă consistoriul metropolitan?! Și ce entusiasm pentru întreagă românimea, când la altă provocare circulară a Exellenței

Sale Patriarhului Babeș numai Miron, dér și Vancea cu ai sei, s'ar aduna într'un congres național bisericesc, chiar și de religiunea strâmb credincioasă, dér română?! Etc.

Așa dér eu am motiv a înfrunta pe frații Aradani, pentru-că n'au primit adunarea generală a fondului de teatru cu mai multă căldură în mijlocul lor.

Stan Pătitul.

Popă mai aprópe de Dumnezeu ca cel din Cincul-mare, n'are metropolitul Vancea în tótă metropolia sa. Acest

popă atâta-i de înalt, încât, decă se urcă cu picioarele pe umerii proprii, pôte săruta crucea din vârful turnului biserecei celei unite din Cincul-mare.

La drum nime nu'și ajunge ținta călătoriei sale așa de iute ca popa Bastea din Cincul-mare. Decă plécă spre pildă la târgul Făgărașului, el trebuie se cadă numai de câteva-ori d'a lungul, ș'odată-i în Făgăraș.

Mai are apoi popa cel unit din Cincul-mare o mustață cum n'o afli în tôte regimentele de husari din Austro-Ungaria, dér neci la haiducii de pe pustele Ungariei. Când i-ar fi crescut mustațele numai cu două degete mai sus decât urechile, ai crede că-i un bou de pe Câmpie.

Din tôte părțile și pertinențele trupului, mustața popi Bastea e cea mai cultivată, dér o și pörtă cu mai multă fală, decât câni din Bohemia așa numitele „Fächerschwänze“.

Popa Bastea, cu mustațele răsucite după tipic, nu pôte intra pe ușa altariului până-ce nu cârnește într'o parte sau într'alta, și, când cădește prin biserică, toți sfinții 'și închid ochii, decă nu voiesc a risca, ca popa se le scótă ochii cu mustațele.

Popa Bastea are puțină carte, dér cu atâtea mai multe cărți. În biserică chiuie, la cârciumă cântă, iar pe uliță tinde drépta ómenilor spre sărutare, cu deosebire gocimmănesei.

Nu demult acest popă se afla în cârciuma lui Funduș-talpă din Cincul-mare, unde, după óre-care ceartă, mai era se apuce pe Joan Geamăn de urechi și se-i facă o sărăcustă. Joan Geamăn, nefind aplecat a primi sărăcusta fără voie, a întors vorba la economie, și în deosébi la hărnicia slugilor, de cari popa, decând l'a părăsit preotésa, nu mai ține la casă.

Între alte motive despre hărnicia slugilor, popa Bastea s'a adus pre sine de exemplu, ș'a ȃis cãtrã Joan Geamãn :
,Mě, eu așî fi bun slugã la tine'.

Bine, response Geamãn, decã te bagi slugã la mine și' mi duci numai douăe carã de gunoiu la câmp, eu'ți dau o përeche de boi, dér preste un ceas, când voi ajunge acasã, primul car de gunoiu se fie încãrcat.

Tãrgul stã, ȃice popa. Amẽndoi dau mãna și popa plęcã la lucru.

Popa s'a dus mai întãiu p'acasã, ca se se gate de gunoiu, și cum s'a întẽmplat cum nu, óra trece și când intrã în curtea lui Geamãn, aflã p'acesta deja acasã. Aci se naște o ceartã. Popa cerea përechea de boi, Geamãn nu vrea se ii dea, pentru-cã a cãlcat învoiala. În urmã prinde Geamãn, ca se convingã pe popã, cã nu s'a ȃinut de contract, un par la mãnã și dã dupã popa. Popa vędẽnd cã nu-i glumã, o iè la sãnãtósã, și norocul lui cã, cãdẽnd odatã d'a lungul a ajuns cu capul acasã, pentru-cã Geamãn îi spãrgea capul în douăe cu parul.

Așa a slugit popa Bastea la Geamãn, și, când se'și capete simbria, a luat'o la fugã.

Ghiuituri d'ale țărenilor la joc!

Cătu-i copila de mică
 Ea se suie pe opincăa
 Și iubește de pârlește;
 Maicăsa o dojânește
 Se se lase păn va crește.

Rău me dore-n pept și-n spate
 De pușcă și de lăcate;
 Rău me dore-n pept și șele
 De pușcă și de curele;
 Rău me dore preste 'ncins,
 De câte fete am strâns.

* * *

* * *

Frunză verde de săcară
 Rea veste mi-a vint a séră,
 Că-i bolnavă mândra iară.
 Nu ştiu ce trebă mi-aşi face
 Se mă duc s'o vęd cum zace:
 Cu faţa cătră părete
 Cu gura friptă de sete.

* * *

Preste Murësh preste Tëu
 Ard două lumini de sëu;
 Ȋua plouă nóptea ninge,
 Nime nu le póte stânge.
 Făr inima mea când plânge
 Şi varsă lacrimi de sânge.

* * *

Mëi bădiţă Jonaş
 Vin la noi se'ţi dau sălaş;
 Dér de cină ce ȑo-i da,
 Castraveţi ca iedera,
 Gură dulce ca mierea.

* * *

Mëi bădiţă Gligoraş
 Făţi fântană la pîrlaz,
 Şi strigă séra pe lună:
 Vin mândro la apă bună,
 Apă bună de gustat
 Şi gură de sărutat.

* * *

Poruncit'a poruncit
 Fecioru 'mpératului
 La fetele satului,

Se nu pórté sugna 'n flori,
 Că nu le remân feciori,
 Că din feciori ce'i frumos
 S'a dus la Bosnia-n jos.
 Nişte ciufuri au rëmas
 Se scótă câinii din sat.

* * *

Me dusei Sâmbătă'n tîrg
 Se ved boii cum se vënd
 Vacile cum se plătesc,
 Fetele cum se iubesc.

* * *

Asta-i mândra care- o veđi
 Asta ne-a făcut scoverđi;
 Daţi s'o scótem şi din minte
 Dór ne face şi plăcinte.

* * *

Bate dómne pe popa
 Că mi-a spovedit mândra;
 Nu ştiu ce canon i-a dat,
 Că d'atunci ea m'a lăsat,
 Da nu-i ciudă neci păcat,
 Că alta mi-am căpătat
 Mai dulce la sărutat.

* * *

Mëi bădiţă pentru tine
 Maica dă cu lemne'n mine;
 La pîrlaz nu'mi dă răgaz
 La fântână nu me mână
 Făr odată'n sëptămână.

Servițiul telegrafic.

Agenția Calicului.

Virful Grópei 30 Septembre: Comitetul expozițiunei naționale române, din 1881 dela Sibiiu, a asistat ieri la părăstasul încrederei sale publice, în corpore. Lacrămi de durere, pentru pierderea reputațiunei, nu s'au observat în fața nici unui membru.

Budapesta 30 Septembre: Natura validitându-și drepturile sale de toamnă, și cu deosebire dela căderea brumei din Oradea-mare, frunzele de pe tufă încep a cădea. Illustrissimii din tufă, în urma rării frunzelor, încep a vedea „Viitoriul” și fac ochii cât boul, dér târziu!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cernăuț 30 Septembre: Lupta pentru existența lui „u final” se pórta aici c'o atare vechemență, încât literatura română, în întreagă Bucovina, strigă: Uuu!

Strada Măcelarilor 30 Septembre: Exellenția Sa Archiepiscopul și Metropolitul Miron Românul, preaîngrijitul nostru archiepăstoriu, lucră de mai multe săptămâni neobosit la o instrucțiune canonică pentru păstrarea credenționalelor deputaților congresuali, ca se nu le mănțe molile, până-când se va conchiema congresul național bisericesc gr. or.

Argument.

Boieriul: Pezevenchiule, cum ai îndrăznit tu se'mi vinđi mie un cal orb?

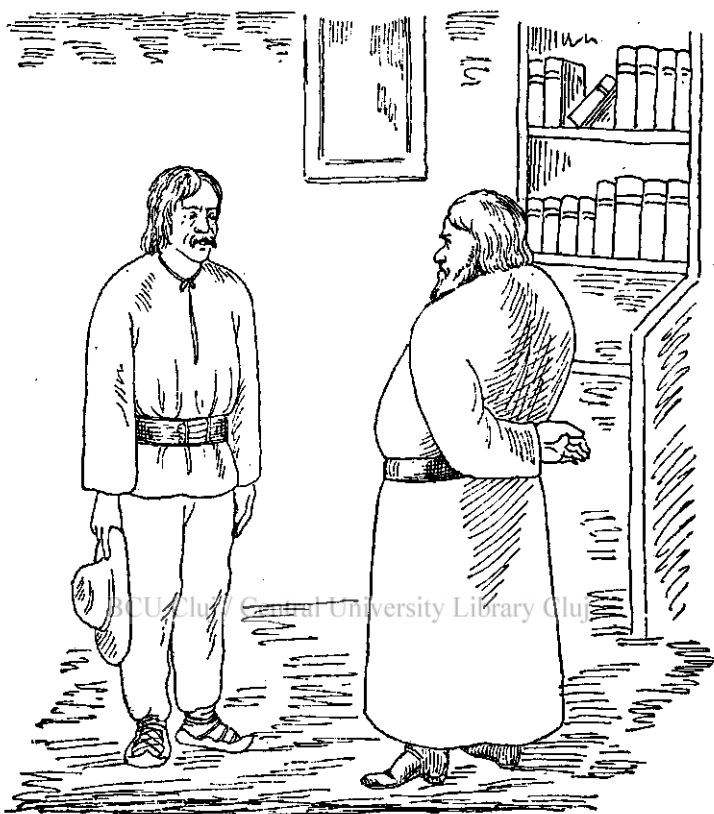
Samsariul: Nu se pôte boieriule, ca acel cal se fie orb!

Boieriul: Sictir! O singură gaură era în drumul, pe unde am călărit, și'n aceea a căđut!

Samsariul: Tocma asta-i dovadă, că calul vede, pentru-că, când ar fi orb, n'ar fi veđut gaura, ș'ar fi sărit înlături.

Voia liberă din Abrud.

Țăreanul: Am venit se-ți spun domnule părinte, că eu m'ași însura bucuros în dulcele esta.

Popa: Și pe cine ți-ai ales de nevestă?

Țăreanul: Pe fata lui Ilie Corastă!

Popa: Din voie liberă?

Țăreanul: Ba din Abrud!

Abonament nou la Calicul.

Pentru triluniul Octombro-December 1884 deschidem un nou abonament la Calicul, cu prețul de 75 cr. sau 1.75 franci.

Cu exemplare complete dela începutul anului mai putem servi.

Exemplare complete din anul 1883, se vînd a 1 fl. 50 cr. sau 3.50 franci.

Din anii 1881 și 1882 nu se mai află exemplare complete.

Administrațiunea Calicului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Catalog de cărți

din librăria lui W. Krafft în Sibiu

costa 10 cr. incl. trimiterea francată.